

Een paar minuten wellicht duurde de strijd: toen brak de spanning. Of de kauwen duizelig werden van al dat gedraai? Of hun geduld eindigde, toen de toelag om den uil uit den boom te drijven aan de merels niet spoedig gelukte? Hoe het zij, op ééns vlogen zij weg en zetten zich op het dak. En onmiddellijk hielden de aanvallen der merels op en vlogen ook zij zwijgend heen: de uil was gered. Alleen had hij nog, toen hij het later waagde naar zijn kameraad te vliegen, een aanval te verduren van een kauw, die blijkbaar op de loer was blijven zitten. Er volgde weer het zachte klagen van het paar.

Hoe is nu dat krijgsplan in het brein der vogels gerijpt?

Hierbij valt op te merken, dat de uilen reeds meer dan een jaar in de boomen hadden gehuisd, dat — voor zooveel ik heb waargenomen — de merels nooit vóór of na het gemelde feit met haar vieren een uil hebben bestookt, dat zij te gelijk verschenen en hun aanval begonnen en dat de kauwen — voor zooveel ik heb waargenomen — nooit te voren of daarna op de voorschreven wijze rondom den boom hebben gevlogen.

De wensch, dat de uilen werden toegetakeld bestond bij merels en bij kauwen en was de prikkel tot aanvalsgedachten. Dat zij den uil niet konden afranselen, wisten de merels en ook, dat de kauwen dit wel konden als de uil de ruimte moest kiezen. Dat het te midden van de boomtakken een voor kauwen minder geschikt vechterrein was wisten deze en ook dat er kans bestond dat de merels den uil uit den boom op hun gebied, de ruimte, zouden drijven.

Maar de vraag is of de gedragingen en van de merels en van de kauwen vooraf in hun aller voorstelling lagen dan wel of die van de kauwen alleen het gevolg waren van het gezicht op den — slechts even te voren begonnen — aanval der merels en of dus dat gezicht in verband met den aanwezigen prikkel om den uil te treffen de voorstelling heeft te weeg gebracht van een bestaande kans en die voorstelling er toe heeft geleid dat zij rondom den boom zijn gaan vliegen.

J. D. T.

Anopheles. — Naar aanleiding van hetgeen u schrijft in „Een jaar in den tuin” in de Januari-afl. van „De Levende Natuur”, zij het mij vergund u te wijzen op de mededeeling omtrent het voorkomen van *Anopheles* larven in slooten begroeid met *Chara*, rondom Alkmaar, in „De Levende Natuur”, afl. van 1 Oct. 1919, blz. 190.

Amersfoort, 12 Jan. 1927.

D. BOLTEN.

Salamanderbui. — Misschien vindt u het de moeite waard, dat ik op 1 Sept. '26 op den weg die van het Lathumsche veer naar Velp loopt, tegen den avond duizenden salamanders ter grootte van 3 cM. heb waargenomen. Het was een warme dag en de beesten, die tot de soort kleine watersalamander behoorden, tippelden van de eene berm naar de andere berm van den weg. Velen moesten door het fietsenverkeer het leven er bij inschieten. Weet u misschien wat de reden is van dit feit, dat zich alleen op dien dag afspeelde?

Den Haag.

R. WALDECK.

Staatsnatuurmonumenten. — Met veel belangstelling nam ik kennis van het artikel van Uwe hand over „De Staatsnatuurmonumenten op Texel” in De Levende Natuur van November 1926.

Waar echter in dit artikel enkele abuizen zijn binnengeslopen, meen ik goed te doen U hiervan in kennis te stellen.

1. Onder pag. 208 staat: „De Siboesnollen vallen er dus buiten” dit moet zijn de „Siboesnollen vallen er dus *binnen*”.

2. Wat de beschrijving van het natuurmonument „de Geul” betreft, zoo omvat dit alle Staatsgronden gelegen ten Zuiden van de grenslijn tusschen de oorspronkelijke perceelen 2 en 3. „Het vliegkamp” enz. ligt er derhalve *binnen* en niet buiten, zooals bovenaan pag. 209 gezegd wordt.

3. Op pag. 210, onderaan staat dat „Terschelling is reeds in bewerking” hetgeen den indruk geeft dat de natuurmonumenten op Terschelling nog niet zijn vastgesteld. Dit is echter wel zóó en wel vóórdat ze op Texel werden vastgesteld. Het laatste is geschied bij Ministerieel schrijven van 12 April 1926, het eerste bij idem van 21 Augustus 1924.

VAN DISSEL, Directeur van het Staatsboschbeheer.